

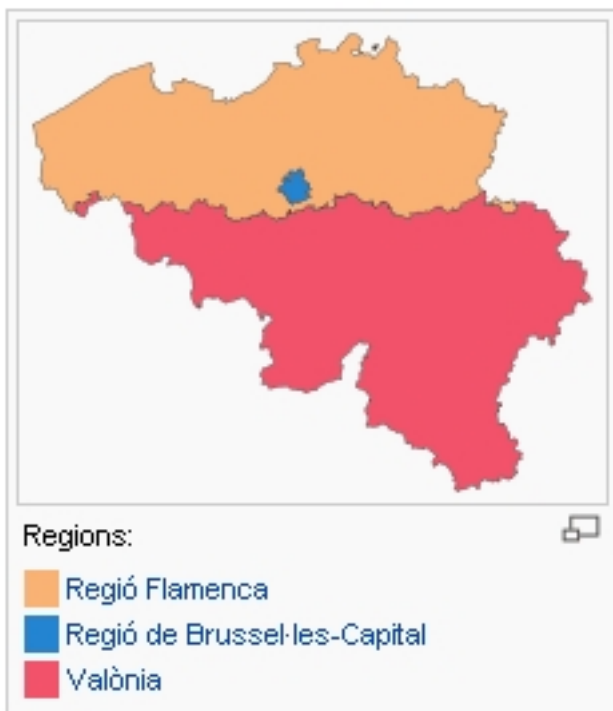
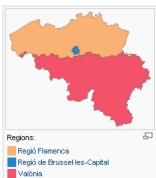
Diuen que Bèlgica és al límit de l'abisme.

Els mesos de negociacions entre partits flamencs i valons per assolir un govern estable altre cop han fracassat i el país continua sense govern des del juny de l'any passat.

També es diu que la culpa del bloqueig la tenen els dos principals partits polítics flamencs perquè refusen tot compromís i, un dels principals punts de discòrdia és el trencaclosques dels municipis perifèrics de Brussel·les.

Aquests municipis pertanyen a la regió de Flandes (el flamenc hi és la sola llengua oficial) i no a la regió veïna de Brussel·les-capital on el francès i el flamenc són llengües oficials.

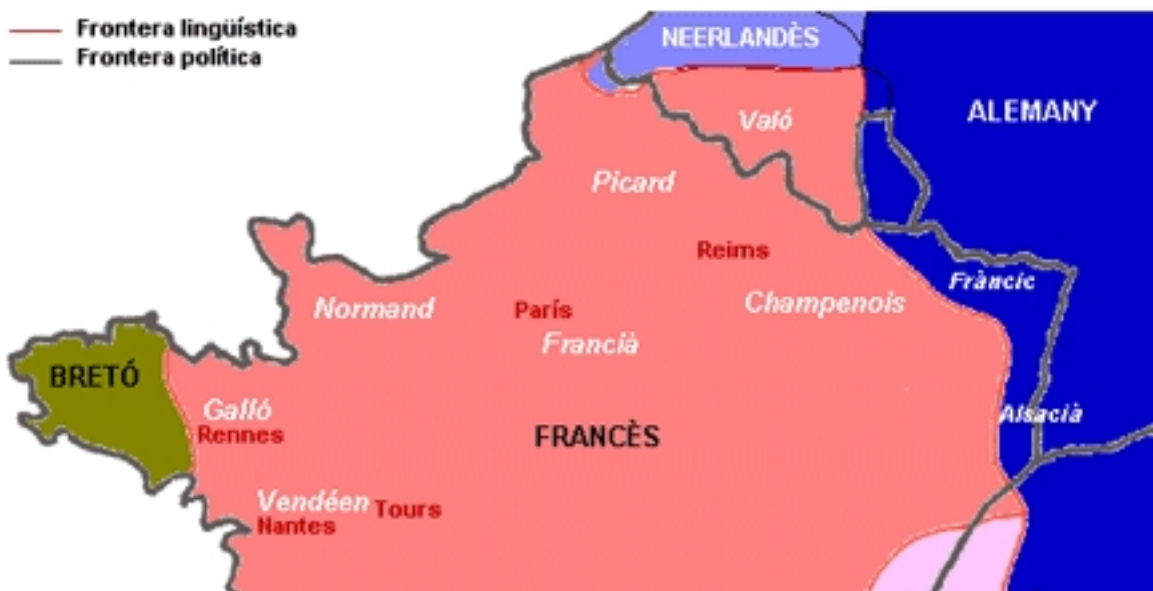
Els francòfons que s'instal·len en aquests municipis flamencs, volen poder continuar a fer la seva vida només en francès com ho podrien fer a Brussel·les però els flamencs els impedeixen de fer-ho i els obliguen a fer servir la llengua de Flandes.

Fem una mica d'història i veiem d'on pot venir l'estat d'esperit que caracteritza els flamencs.

L'estat belga va néixer el 1830 i el francès hi servia de llengua oficial (llengua de les elits, de l'administració, de les escoles, de l'exèrcit) tot i que al país hi havia dues comunitats importants : la valona que parlava uns dialectes d'Oïl molts semblants al francès i la flamenca que parlava uns dialectes molt pròxims al neerlandès.

En aquella època, Valònia i Flandes tenien més o menys la mateixa importància a nivell de població com de superfície però la potència industrial era a la primera regió mentre la segona era agrícola i pobra.

Mapa del nord de França on es poden veure les comunitats lingüístiques que hi ha a Bèlgica : la flamenca, la francòfona i la germanòfona

Aquesta situació de llengua oficial única va perdurar fins al 1921, any en el qual s'acceptava l'oficialitat del flamenc a Flandes (esdevenia llengua de les administracions, dels tribunals etc...)

Durant aquest període, havia passat un fenomen que tindria conseqüències greus a Brussel·les. A la capital, la gent que era originàriament de parla flamenca havia passat al francès i resultava que existia una taca d'oli francòfona al mig de Flandes.

L'any 1921 no es va escollir que les dues llengües fossin oficials a les dues regions. Només es va decidir que cada llengua seria l'única llengua oficial a la seva zona : flamenc a Flandes i

francès a Valònia (els Belgues diuen d'aixó que és el "principi de territorialitat" de les llengües presents al regne). Aquesta imposició de "l'unilingüisme" va tenir lloc senzillament perquè els valons no volien començar a aprendre una llengua que mai els havia interessat.

Aquesta situació a durat fins avui en dia.

Amb algunes diferències : a Flandes, l'ensenyament del francès és obligatori al sistema escolar ; en canvi a Valònia l'ensenyament del flamenc és optatiu, els alumnes poden escollir entre l'anglès, el neerlandès-flamenc i l'alemany.

Les repercussions sobre el coneixement de la llengua de l'altre és pot veure aquí sota :

	Brussel·les	Flandes
	≤ 40 anys	> 40 anys
Anglès	44 %	40 %
Francès	95 %	96 %
Neerlandès = flamenc	58 %	60 %

Percentatge de la població de cada regió de Bèlgica que coneix l'anglès, el francès o el neerlandès (estudi belga fet el 2000)

Aquesta sèrie de xifres indica perfectament el dèficit lingüístic de la part francòfona del país i, el desconeixement del neerlandès que caracteritza els valons va lligat amb el poc interès que porten a l'altre comunitat.

El problema és que des del 1830 el pes de les dues comunitats ha canviat. Avui dia, els flamencs representen el 60 % de la població belga i la seva economia és molt més potent que la valona.

Quan els partits polítics de Flandes diuen que un francòfon que s'instal·la a un municipi flamenc de la perifèrie de Brussel·les ha d'aprendre i s'ha de poder expressar en neerlandès perquè aquesta llengua és l'única llengua oficial, a mi no em sembla que sigui tan dolent i, a més a més, és el que passa amb un flamenc que va a viure a un municipi való..

És també el que se m'exigeix al meu país amb el francès tot i que surto d'una família és de parla catalana.

Hauria estat preferible que l'estat belga fos bilingüe en tot el seu territori però no ha estat així, els francòfons ho van refusar i suposo que ho refusen encara avui.